

Arrest

nr. 261 280 van 28 september 2021
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M-P. DE BUISSERET
Sint-Quentinstraat 3/3
1000 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Braziliaanse nationaliteit te zijn, op 12 mei 2021 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 2 april 2021 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 19 mei 2021 met referentenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 juli 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 augustus 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. VAN EDOM, die loco advocaat M. DE BUISSERET verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat M. DUBOIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 5 oktober 2020 dient de verzoekende partij een aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in.

1.2. Op 2 april 2021 wordt beslist tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN ZONDER BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 05.10.2020 werd ingediend door:

Naam: L. F. (..)

Voorna(a)m(en): E. (..)

Nationaliteit: Brazilië

Geboortedatum: (..)

Geboorteplaats: Goiânia

Identificatienummer in het Rijksregister:xxxxxxxxxxx

Verblijvende te: (..)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie. Betrokkene dient opnieuw een aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie indiende in toepassing van artikel 40 bis van de Vreemdelingenwet, en meer specifiek als bloedverwant in opgaande lijn van zijn meerderjarige Italiaanse schoonzoon, de genaamde L. V. L. (..) (RR: xxxxxxxxxxxx) in toepassing van artikel 40 bis van de wet van 15.12.1980.

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 4° van de wet van 15.12.1980 stelt dat als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 'de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn (...)'

Om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon vóór de komst naar België en tot op het moment van de huidige aanvraag gezinshereniging.

Volgende documenten worden door betrokkene voorgelegd ter staving van het ten laste zijn:

** Attesten van het OCMW Grimbergen dd. 16.12.2019 en dd. 27.11.2020 dat betrokkene, de referentiepersoon en de inwonende dochter van betrokkene tot op datum van de afgifte van de attesten geen financiële steun van het OCMW genoten hebben.*

** Loonfiches van tewerkstelling bij Renovix Sprl op naam van de referentiepersoon en van L. D. S. R. (..), dochter van betrokkene, met wie referentiepersoon samenwoont en stortingsbewijzen ABW Vlaams Brabant van de referentiepersoon.*

** Verzendbewijzen via Alpha transfers periode 2017-2019 (14 stortingen) - verzendbewijzen via Bel Money en verzendbewijzen via Banco do Brasil voor het jaar 2018 (12 stortingen) en verzendbewijzen via Ria voor de periode 2016 - 2019 (4 stortingen).*

** Attesten van inkomstenbelasting van Brazilië - boekjaar 2019 / kalenderjaar 2018 en boekjaar 2020/ kalenderjaar 2019. Uit deze attesten blijkt dat betrokkene gehuwd zou zijn. Er ligt geen attest van ongehuwdheid voor, in tegendeel er werd een huwelijksakte (M. B. D. S. (..), echtgenote dd. 23.04.2018) voorgelegd waaruit blijkt dat betrokkene wel degelijk gehuwd is. Nergens blijkt dat betrokkene burgerlijke staat inmiddels is gewijzigd. Het is dus redelijk te stellen dat, voor zover betrokkene daadwerkelijk onvermogen is, betrokkene ten laste is van zijn echtgenote: van echtgenoten kan verondersteld worden dat ze hun onvermogen partner ten laste nemen.*

** Attest van inkomstenbelasting van Brazilië op naam van M. B. D. S. (..) (echtgenote van betrokkene) boekjaar 2020/ kalenderjaar 2019. waaruit ook de band met betrokkene blijkt en zij wel degelijk over inkomsten beschikte.*

Aangezien de onvermogenheid van betrokkene niet afdoende werd aangetoond, kan ook niet blijken dat de voorgelegde stortingen betrokkene in staat moesten stellen om in zijn levensonderhoud te voorzien en er dus daadwerkelijk sprake is/was van een afhankelijkheidsrelatie tussen beiden.

Uit het geheel van de voorgelegde documenten blijkt dus niet afdoende dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon.

Het gegeven dat betrokkene sedert 18.12.2019 tot op heden op hetzelfde adres als de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op hetzelfde adres als de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015).

Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst.

Gezien de afhankelijkheidsrelatie niet afdoende is aangetoond voldoet betrokkene niet aan de gestelde voorwaarden van artikel 40 bis van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te bekomen.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het Al van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst er uw aandacht op te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens een van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt u aan uw dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

"Premier et unique moyen, pris de la violation des articles 40 bis et 62 de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers, des articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs, du principe de bonne administration, dont le devoir de soin et minutie, du principe de proportionnalité en tant que principe général de droit, de l'article 8 de la Convention européenne des droits de l'Homme et de l'article 7 de la Charte des droits fondamentaux de l'Union européenne

La partie requérante est à charge de son beau-fils, de nationalité italienne, résidant en Belgique. Elle a sollicité le regroupement familial sur pied de l'article 40 bis de la loi du 15 décembre 1980, transposant en droit belge les articles 2 et 7 de la directive 2004/38. La partie adverse, dans la décision entreprise, estime que le requérant n'a pas démontré qu'au Brésil, il ne disposait pas suffisamment de ressources et qu'il était à charge de sa femme au pays.

La notion d'être « à charge » visée à l'article 2 de la directive 2004/38, a fait l'objet de plusieurs arrêts de principes de la Cour de Justice. La Commission européenne, se référant à cette jurisprudence, a dessiné les lignes directrices destinées à améliorer la transposition et l'application de la directive 2004/38. Elle explicite la notion de « membres de la famille à charge » comme suit :

« Pour déterminer si des membres de la famille sont à charge, il convient d'apprécier au cas par cas si, compte tenu de leur situation financière et sociale, ils ont besoin d'un soutien matériel pour subvenir à leurs besoins essentiels dans leur pays d'origine ou le pays d'où ils venaient lorsqu'ils ont demandé à rejoindre le citoyen de l'Union (et non dans l'Etat membre d'accueil où séjourne ce dernier) . Dans ses arrêts sur la notion de dépendance, la Cour ne s'est référée à aucun niveau de vie pour déterminer le besoin de soutien financier devant être apporté par le citoyen de l'Union.

La directive ne fixe aucune condition quant à la durée minimale de dépendance ni quant au montant du soutien matériel apporté, tant que la dépendance est réelle et de nature structurelle.

Les membres de la famille à charge sont tenus d'apporter la preuve écrite de leur qualité de personne à charge. Une telle preuve peut être faite par tout moyen approprié, ainsi que l'a confirmé la Cour. Lorsque les membres de la famille concernés sont en mesure d'apporter la preuve de leur dépendance par d'autres moyens qu'une attestation délivrée par l'autorité compétente du pays d'origine ou du pays de provenance, l'État membre d'accueil est tenu de reconnaître leurs droits. Toutefois, le simple engagement du citoyen de l'Union de prendre en charge le membre de la famille concerné ne suffit pas en soi à établir l'existence d'une dépendance » '.

Dès 1987, la Cour, dans l'arrêt LEBON C-316/85, pose comme principe que les dispositions qui consacrent la libre circulation des travailleurs et le regroupement avec leur famille doivent être interprétées largement :

« (...) la qualité de membre de la famille à charge résulte d'une situation de fait. Il s'agit d'un membre de la famille dont le soutien est assuré par le travailleur, sans qu'il soit nécessaire de déterminer les raisons du recours à ce soutien et de se demander si l'intéressé est en mesure de subvenir à ses besoins par l'exercice d'une activité rémunérée.

Cette interprétation est exigée par le principe selon lequel les dispositions qui consacrent la libre circulation des travailleurs, partie des fondements de la Communauté, doivent être interprétées largement ».

Dans l'arrêt JIA C-I/05, la Cour a jugé que :

« 40. Les États membres doivent exercer leurs compétences dans ce domaine dans le respect tant des libertés fondamentales garanties par le traité CE que de l'effet utile des dispositions des directives comportant des mesures pour abolir, entre eux-mêmes, les obstacles à la libre circulation des personnes, afin que l'exercice du droit de séjour des citoyens de l'Union européenne et des membres de leur famille sur le territoire de tout État membre soit facilité (voir, par analogie, arrêt du 25 mai 2000, Commission/Italie, C-424/98, Rec. p. 1-4001, point 35) ».

En l'absence de précision quant au mode de preuve admis, une telle preuve peut être faite par tout moyen approprié (§41, arrêt J IA C-I/05).

Après avoir rappelé que « les dispositions qui, telle la directive 2004/38, consacrent la libre circulation des citoyens de l'Union, partie des fondements de l'Union, doivent être interprétées largement », la Cour a précisé, dans l'arrêt REYES C-423/12 que le versement régulier d'une somme d'argent à un membre de famille est de nature à démontrer qu'une situation de dépendance réelle existe entre ce membre de famille et le citoyen de l'Union (§24).

Votre Conseil a déjà souligné que le pouvoir d'appréciation dont dispose la partie adverse afin de déterminer si le membre de famille est « à charge » doit être exercé de manière raisonnable. Ce pouvoir d'appréciation impose par ailleurs un devoir de motivation renforcé (R.v.v. n°211.725 du 26.10.2018).

En l'occurrence:

- la partie adverse estime que le requérant n'a pas démontré que ses ressources sont insuffisantes pour subvenir à ses besoins et que l'aide de la personne qui lui ouvre le droit lui est nécessaire car il était marié.

Pour parvenir à cette conclusion, la partie adverse n'a pas tenu compte des explications se trouvant dans le courrier soutenant la demande de séjour du requérant qui indiquait clairement que les revenus de la compagne de Monsieur n'étaient pas suffisants pour subvenir aux besoins du requérant. En ne prenant pas en compte ces différents documents et explications, la partie adverse impose à la requérante une charge de la preuve disproportionnée. Cette dernière est en effet contrainte de prouver un fait négatif, ce qui ne peut être aisément effectué (voir, en ce sens, l'arrêt REYES précité). L'exigence d'une telle démonstration supplémentaire met à mal l'effet utile de la directive 2004/38, et est incompatible avec la notion d'être « à charge » telle d'interprétée par la directive.

- La Commission a souligné que la directive ne fixe aucune condition quant à la durée minimale de dépendance ni quant au montant du soutien matériel apporté, tant que la dépendance est réelle et structurelle.

La partie requérante a démontré qu'il était toujours marié au Brésil et a produit les montants que percevaient sa compagne. Il ressort clairement de ces documents que ces revenus ne peuvent être suffisants au vu du niveau de vie au Brésil.

Vu les revenus de la compagne du requérants, dénoncés par la partie requérante dans sa demande mais non rencontrés dans la décision, cette aide est indispensable pour que la partie requérante puisse subvenir à ses besoins essentiels.

En effet, dans le courrier, il était clairement mis en avant que la compagne du requérant perçoit un montant de 150 euros par mois (environ 1000 real par mois). Le salaire moyen au Brésil est de 276 euros. Les revenus de Madame M. B. (...) sont insuffisants pour conclure que le requérant est à sa charge. Elle a également deux enfants à sa charge. A titre d'exemple, il ressort d'un site internet nommé Numbo (pièce 2) que le coût de la vie au Brésil est le suivant :

o Un loyer pour un appartement 1 chambre dans le centre-ville ou en dehors du centre-ville varie entre 1265 et 875 real,

o Les charges pour un appartement de base sont environ de 322 real,

o A cela, il faut encore ajouter, le transport, la nourriture, les frais de téléphone

...

Il ressort très clairement de ces différents éléments qu'un salaire de 1000 real par mois n'est pas suffisant pour subvenir aux besoins de deux personnes et que sans l'aide de sa fille et beau- fils le requérant n'aurait pas pu subvenir à ses besoins.

La partie adverse n'a pas pris en considération la situation du requérant qui a clairement indiqué dans sa deuxième demande de regroupement familial que les revenus perçus par sa compagne n'étaient pas suffisants et qui sont très facilement vérifiables au vu du coût de la vie au Brésil.

D'ailleurs, ce lien de dépendance doit être présumé au vu des montants versés et de leur régularité.

Il résulte de ce qui précède que la décision entreprise n'est pas valablement motivée, au vu des enjeux de la demande (arrêt CE du 8.11.2010 n°208.773), de la marge de manœuvre dont dispose la partie adverse (arrêt Rvv du 26.10.2018 n°211.725) et de l'importance de garantir la libre circulation des citoyens de l'Union (arrêt J1A et REYES). Elle viole les articles 40bis et 62 de la loi du 15 décembre

1980, 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991, le principe de bonne administration précisé au moyen, et la foi due aux actes.

La partie adverse impose en outre une charge de la preuve disproportionnée, et viole le principe de proportionnalité et l'article 40bis de la loi du 15 décembre 1980, interprété à la lumière des articles 2 et 7 de la directive et de la jurisprudence de la Cour.

L'article 3 de la loi du 29 juillet 1991 impose que la motivation des actes administratifs soit adéquate. Il est de jurisprudence constante du Conseil d'Etat que :

« Pour satisfaire aux exigences des articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs, tout acte administratif au sens de l'article 1er, doit faire l'objet d'une motivation formelle, laquelle consiste en l'indication, dans l'acte, des considérations de droit et de fait servant de fondement à la décision. La motivation doit être claire, complète, précise et adéquate afin de permettre aux intéressés de vérifier que la décision a été précédée d'un examen des circonstances de l'espèce. L'étendue de la motivation doit être proportionnelle à l'importance de la décision prise. (C.E. 8.11.2010, n°208.773) »

La décision relative à la reconnaissance d'un droit de séjour sur base de la vie familiale est indubitablement importante, puisqu'elle a trait notamment à l'article 8 de la Convention européenne des droits de l'Homme, et l'article 7 de la Charte des droits fondamentaux de l'Union européenne.

Dans la décision entreprise, la partie adverse affirme que la requérant n'a pas démontré que ses ressources sont insuffisantes pour subvenir à ses besoins et que l'aide de la personne qui lui ouvre le droit lui est nécessaire.

Il résulte de ce qui précède que la décision entreprise viole le principe de bonne administration, dont le devoir de soin et de minutie. La décision entreprise n'est en outre pas valablement motivée, violant les articles 40bis et 62 de la loi du 15 décembre 1980, ainsi que les articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991. Ces violations sont d'autant plus patentes que le droit à la vie familiale de la requérante, protégé par l'article 7 de la Charte et l'article 8 de la Convention, est en jeu."

2.2. De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 40bis van de Vreemdelingenwet en artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenbesluit). Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoekende partij niet voldoet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie, nu verzoekende partij de afhankelijkheidsrelatie niet afdoende heeft aangetoond.

Verzoekende partij maakt bijgevolg niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

2.3. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

2.5. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.6. Krachtens artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet wordt beschouwd als familielid van een burger van de Europese Unie:

"Als familieleden van de burger van de Unie worden beschouwd: (...) 4° de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen.;"

Op 5 oktober 2020 dient de verzoekende partij een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in functie van haar in België verblijvende meerderjarige Italiaanse schoonzoon.

In de bestreden beslissing wijst de verwerende partij erop dat om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd er reeds een afhankelijkheidsrelatie dient te bestaan tussen de verzoekende partij en de referentiepersoon voor de komst naar België en tot op het moment van de aanvraag tot gezinshereniging. In de bestreden beslissing worden de stukken opgesomd die de verzoekende partij heeft voorgelegd ter staving van het 'ten laste' zijn en wordt geoordeeld waarom uit deze stukken niet kan afgeleid worden dat de verzoekende partij, voorafgaand aan haar komst naar België, ten laste was van de Europese referentiepersoon. De verwerende partij stelt meer bepaald dat zij niet afdoende heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn geweest nu verzoekende partij in Brazilië gehuwd is en haar echtgenote over een inkomen beschikt zodat niet blijkt dat de voorgelegde stortingen verzoekende partij in staat moesten stellen om in haar levensonderhoud te voorzien.

De Raad benadrukt dat wat betreft het 'ten laste' zijn van de referentiepersoon, er geen wettelijke bewijsregeling voorhanden is en het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden aldus vrij is. Deze vrije feitenvinding en -appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of de verzoekende partij het bewijs van de voorwaarden levert. Hierop oefent de Raad een marginale wettigheidstoetsing uit.

Aangezien artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt van de artikelen 2, onder d) en 7, lid 1, onder d) van de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (Pb.L. 29 juni 2004, afl. 229/35; zie samenvatting en memorie van toelichting bij Wetsontwerp van 11 januari 2007 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl.St.* Kamer, 2006-2007, doc. nr. 51-2845/1), vermag de Raad wat betreft de interpretatie van het begrip 'ten laste' te verwijzen naar de interpretatie die aan dit begrip werd gegeven door het Hof van Justitie in het arrest Jia (HvJ C-1/05, Yunying Jia t. Migrationsverket, 9 januari 2007, par. 35-36 en 43).

Uit de rechtspraak van het Hof blijkt dat de hoedanigheid van het 'ten laste' komend familielid voortvloeit uit een feitelijke situatie die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat de ascendent materieel wordt gesteund door de Unieburger die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid en dit omdat hij/zij niet in de eigen basisbehoeften kan voorzien. In dit arrest stelde het Hof dat om vast te stellen of de familieleden in opgaande lijn van de echtgenoot van een EU-burger te zijnen laste komen, de lidstaat van ontvangst moet beoordelen of zij gezien hun economische en sociale toestand niet in staat zijn om in hun basisbehoeften te voorzien, waarbij de noodzaak van materiële steun in de lidstaat van oorsprong of van herkomst moet bestaan op het moment dat zij verzoeken om hereniging met die EU-burger.

Deze invulling van het begrip 'ten laste' werd bevestigd in het arrest Reyes van het Hof van Justitie (zaak C-423/12, Flora May Reyes t. Zweden, 16 januari 2014), waarin overigens verwezen wordt naar het arrest Jia en waarin uitdrukkelijk werd gesteld: *"De noodzaak van materiële steun moet in het land van oorsprong of van herkomst van een dergelijke bloedverwant bestaan op het moment dat hij verzoekt zich bij die burger te mogen voegen (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 37)."*

2.7. De verzoekende partij betwist dat uit de door haar voorgelegde stukken niet blijkt dat zij onvermogen was in Brazilië. Zij merkt op dat in het begeleidend schrijven gevoegd aan de aanvraag duidelijk uiteengezet werd dat het inkomen van haar echtgenote ruim onvoldoende is om in het levensonderhoud te voorzien.

2.8. De Raad stelt op nazicht van het administratief dossier vast dat verzoekende partij bij haar aanvraag een schrijven van 24 augustus 2020 heeft gevoegd, opgemaakt door haar advocaat, en waarin gesteld wordt *"De verzoeker is gehuwd met Mevrouw M.B.D.S.L. (..) (stuk 11). (..) De verzoeker legt een attest van inkomsten belasting van Brazilië neer voor Mevrouw M.B.D.S.L. (zijn echtgenoot) (stuk 12) waaruit blijkt dat de inkomsten voor het jaar 2019, 11 976 real (ongeveer 1800 EUR) zijn want zij heeft een micro-onderneming. Dat betekent dat Mevrouw heeft een maandelijkse inkomst van 998 real (ongeveer 150 euro).*

De gemiddelde maandelijkse salaris in Brazilië is 276 euro.

De inkomsten van Mevrouw M.B. (..) zijn onvoldoende om te besluiten dat de verzoeker ten laste van haar is. Bovendien heeft zij ook twee kinderen ten laste. Daardoor zijn de inkomsten van Mevrouw B. (..) kennelijk onvoldoende om in de basisbehoeften van verzoeker te voorzien. Uit het bovenstaande blijkt dat verzoeker ten laste was van zijn dochter en de Heer L. (..). Hij kan leven in Brazilië dankzij de stortingen van zijn dochter en de heer L. (..)."

Samen met de verzoekende partij stelt de Raad vast dat de verwerende partij voormeld schrijven niet in ogenschouw heeft genomen. De verwerende partij motiveert enkel dat uit de voorgelegde stukken blijkt dat de echtgenote van verzoekende partij een inkomen heeft en bijgevolg niet kan gesteld worden dat verzoekende partij in het herkomstland onvermogen is waardoor zij zou afhangen van de stortingen van de referentiepersoon om in haar basisbehoeften te voorzien. Zoals de verzoekende partij evenwel stelt heeft zij nooit verzwegen dat haar echtgenote in Brazilië een inkomen heeft maar heeft zij erop gewezen dat dit inkomen ruim onvoldoende is. Het kwam aan de verwerende partij toe - indien zij de aanvraag weigert - te motiveren waarom deze argumentatie van verzoekende partij niet opgaat, hetgeen zij evenwel niet gedaan heeft. Het is niet aan de Raad om daaromtrent zelf standpunt in te nemen.

2.9. De verwerende partij heeft nagelaten een nota met opmerkingen neer te leggen. Het enig middel is in de aangegeven mate gegrond. Een schending van de materiële motiveringsplicht juncto artikel 40bis van de Vreemdelingenwet ligt voor. Dit volstaat om over te gaan tot de vernietiging van de bestreden beslissing.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 2 april 2021 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig september tweeduizend eenentwintig door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

S. DE MUYLDER